

Een Eigen Dimensie

Adrí 'Adrianovyc' Rovers

Een Eigen Dimensie

Schrijver Adri 'Adrianovyc' Rovers

Omslagontwerp Adri 'Adrianovyc' Rovers

ISBN 978 94 021 1610 6

Copyright © 2014 Adri 'Adrianovyc' Rovers

Druk *Brave new books.nl*

www.bravenewbooks.nl

INHOUD

Hoofdstuk		pagina
1	Viviënne Ontmoet Steven en Wordt verliefd	9
2	Eventuele Zwangerschap	20
3	Viviënne Krijgt Ruzie met Haar Ouders	24
4	Het Huwelijk van Viviënne en Steven	33
5	Een Middagje Bowlen	41
6	De Digitale Aankoop	58
7	Het Uitstapje naar Amsterdam	63
8	Elise Komt Haar Vader Tegen	73
9	Andrew's Kennis over Beroemdheden	80
10	Elise Bezoekt Haar Moeder	89
11	Andrew Is Benieuwd naar Steven's Uitvindingen en Belt Hem	99
12	Een Zender	104
13	Paul's Verjaardagsfeest	117
14	Andrew Neemt een Beslissing en Wordt Verrast	128
15	Een Reeks Nerveuze Telefoongesprekken	134
16	Overleg tussen Vier Reisgenoten	147

17	Op de Dansschool	163
18	Andrew Bezoekt Elise en ontmoet Viviënne	174
19	De Reis naar het Bungalowpark	185
20	Een Wandeling door het Bungalowpark	191
21	Een Kennis Wordt Verdacht	197
22	In het Dierenpark	209
23	Een Angstaanjagende Ontmoeting	223
24	De Ondervraging	234
25	Een Spelletje Midgetgolf	242
26	Een Intiem Moment tussen Elise en Andrew	249
27	Het Afscheid van het Bungalowpark	264
28	Andrew Wordt Onzeker	271
29	De Uitnodiging	278
30	Teleurstelling op het Feest	283
31	Van een Achtervolging tot een Vreselijke Ontdekking	294
32	Steven's Krankzinnig Plan	302
33	De Een Gered, de Ander Verloren	310
34	Een Nieuwe Identiteit	319
35	Een Nieuw Begin	331

1 Viviënne Ontmoet Steven en Wordt verliefd

Utrecht, vrijdagavond 6 mei 1983. Het was nog altijd licht op deze lentedag. De zon scheen laag in het westen en in een straat langs een brede gracht liep een jonge vrouw, Viviënne.

Viviënne was 21 jaar. Ze was slank, ongeveer 160 centimeter, had lange blonde haren en blauwe ogen waarvan haar oogleden waren opgemaakt met oogschaduw. Ze droeg een blauw spijkerjasje met daaronder een geel roze paars gestreepte jurk, en liep op witte schoenen. Aan haar schouder droeg zij een roodbruin tasje.

Viviënne was van plan om naar een discotheek te gaan. Haar wandeling eindigde voor een nachtclubpand met een lijstgevel, waarin links een roodbruine deur zat en rechts een groot raam. In twee verdiepingen daarboven zaten elk twee ramen, en boven het groot raam naast de deur hing een bord, met daarop in grote letters; 'The Sunflower'.

Schuin voor de deur stond een portier, gehuld in een zwart pak en zwarte schoenen. Hij keek streng, maar maakte toch voor Viviënne de deur open. Viviënne stapte naar binnen en kwam in een smalle gang, waarvan de muren van beton waren en tot 150 centimeter boven de grond keurig met hout waren bekleed. Er stond een lange rij met mensen, en allen wachtten deze op hun beurt, om aan het einde van de gang hun jassen aan een kleine garderobe af te geven en daar te laten bewaren.

Viviënne nam plaats in de rij. Ze schoof langzaam op naar voren en kwam na een paar minuten bij de balie van de garderobe, waarachter een jonge medewerkster van achttien jaar stond. Deze had donkerbruin haar en een jeugdig symmetrisch gezicht, en scheen Viviënne te kennen.

'Goedenavond Viviënne,' zei ze. 'Jij bent er dus ook weer, zoals gewoonlijk'.

'Ja, inderdaad Alice,' antwoordde Viviënne, terwijl zij de tas van haar schouder afdeed. Ze trok haar jas uit en gaf die aan Alice, maar merkte niet dat ze al dansbewegingen maakte op de muziek die van de rechterkant uit een zaal klonk. Het aanstaande nummer heette 'Blue Monday' en was van de Britse New-Wave groep New Order, en amper een maand oud.

'Jullie draaien wel ontzettend mooie muziek hier,' zei Viviënne, terwijl ze haar tas weer aan haar schouder ophing.

'Ja, ik zie ook dat je het al meteen naar je zin hebt,' zei Alice, terwijl ze de jas aan een kledingrek ophing. 'Dat is dan één gulden'.

Viviënne ritste haar tas open. Ze haalde haar portemonnee eruit en griste er een Guldenmuntstuk uit, waarna ze die in Alice's rechterhand legde.

'Hier, alsjeblieft,' zei ze.

'Ja, dank je,' zei Alice. 'Nou, een fijne avond verder'.

'Ja, jij ook een fijne avond,' zei Viviënne. Ze stopte haar portemonnee terug in haar tas en ging rechtsaf door een deuropening, de danszaal in.

Het was een grote zaal, waarin vier houten pilaren stonden met op een meter hoogte een ronde tafelpaalt eromheen. Achterin de zaal stond een bar die slechts voor een gedeelte zichtbaar was, want er stonden heel veel mensen in de zaal. Sommigen van hen dansten, en anderen spraken met elkaar terwijl die aan de pilaren en aan de bar een drankje dronken.

Viviënne wilde eerst naar de bar toegaan. In die richting wrong zij zich door de grote menigte heen. Daarin danste van allerlei dansduo's, waarvan de meeste uit een man en een vrouw bestonden of een jongen en een meisje, maar er waren ook dansduo's waarin twee vrouwen of twee mannen met elkaar dansten. Viviënne keek even naar de dansduo's, maar keek vreemd op toen zij twee vrouwen in een dansduo met elkaar zag zoenen. Ze draaide haar gezicht weer richting de bar en sloop er naartoe, waar ze ondanks het gekrioel van de mensen daar, toch al vlug geholpen werd door een barman met een oranjegroen geruite blouse aan.

'Goedenavond jongedame,' zei hij. 'Wat wil je drinken?'

Viviënne glimlachte. 'Een glas bier, alsjeblieft,' zei ze.

De barman keek haar bedenkelijk aan, maar voerde wel direct zijn taak uit.

Hij pakte een bierglas, hield het onder de biertap en vulde die, waarna hij het voor Viviënne op de toonbank zette. 'Dat is dan een gulden en dertig cent,' zei hij.

Viviënne pakte haar portemonnee weer tevoorschijn. Ze haalde er een gulden, een kwartje en een stuiver uit en gaf die aan de barman. Deze telde het na.

'Een gulden dertig..., het klopt als een bus, jongedame,' zei hij. Hij schoof de kassalade open en sorteerde het geld erin. 'Nog een prettige avond,' zei hij.

'Dat zal wel lukken,' zei Viviënne glimlachend. En terwijl de barman de volgende klant hielp, zocht zij een plaatsje in de zaal op.

Ze ging naar het midden van de zaal toe en begon daar te dansen, waarbij ze haar glas bier in haar rechterhand hield en af en toe er een slok uit nam. Op verschillende nummers die werden gedraaid maakte zij verscheidene

dansbewegingen, en die leken er sierlijk uit te zien. Soms leek het zelfs alsof de vloer onder haar voeten mee schoof.

Jammer genoeg vielen haar danskunsten niet op in de drukke zaal, want niemand sprak haar aan, terwijl dat toch hetgene was wat zij verlangde. Ze begon zich al snel alleen te voelen en werd zelfs een beetje verdrietig, waarbij haar glimlach verdween. Op haar gezicht kwam zelfs een boekdelen sprekende chagrijnige blik te staan.

Totdat zij plotseling een jongeman de zaal zag binnenlopen. Viviënne keek aandachtig naar hem, en het leek wel alsof zij hem al eens eerder had gezien, want toen die jongeman voor haar langsliep, loeide haar gezicht helemaal op.

Het was een vrij grote jongeman, slank, ongeveer 185 centimeter. Hij had halflang zwart haar, blauwe ogen en een kleine sik onder zijn kin, en droeg een blauwbruine ruitjesblouse, een blauwe spijkerbroek en zwarte schoenen. Qua leeftijd leek hij vijftientig jaar te zijn, en zijn gezicht leek op die van een Engelse songwriter die rond 1980 bekend was geworden met het maken van synthesizermuziek.

Opeens keek hij in de richting van Viviënne. Eerst glimlachte hij naar haar, maar toen zij starend naar hem toezwaaide, liep hij echter in de richting van de bar.

Viviënne vond dit vreemd. Ze aarzelde. 'Zal ik nou wel of niet naar hem toegaan?', vroeg zij zich af. Uiteindelijk stapte zij alsnog in de richting van de bar en ging ze daar vlak achter de jongeman staan, die nu op het punt stond om een drankje te bestellen.

De barman bleek de jongeman te kennen. Hij hielp hem zodra hij hem zag.

'Hoi Steven, ouwe dief,' zei hij. 'Hoe gaat het met je?'

'Oh ja, met mij alles goed,' zei de jongeman die Steven werd genoemd.

'Zelfs over de kunststudie mag ik niet klagen'.

'Aha, zo mag ik het horen,' zei de barman. 'Wat wil je drinken?'

'Een pilsje, graag,' zei Steven.

'Komt eraan,' zei de barman. Hij pakte een bierglas en zette die onder de biertap om het glas vol te schenken. Hij zette het voor Steven op de toonbank en noemde evenals bij Viviënne de prijs op, waarop Steven afrekende.

Maar de barman begon ook vragen te stellen. 'Wat ga je vanavond hier doen?', vroeg hij. 'Zeker weer vrouwen versieren?'

Steven glimlachte. 'Misschien,' zei hij. 'Eerlijk gezegd weet ik het nog niet. Maar een gezellige avond is toch al een geslaagde avond?'

'Ja, maar dat zeg je altijd,' zei de barman.

‘Ja, dat is waar. Maar ik ben nog altijd geen leuke vrouw tegengekomen, die met me wil dansen’.

Viviënne hoorde dit allemaal. Ze tikte Steven op zijn schouder. ‘Waarom dans je dan niet met mij?’, vroeg ze.

Steven draaide zich om. Hij keek verlegen naar Viviënne.

‘Hoi Steven, ken je mij nog?’, vroeg zij.

Steven knipperde met zijn ogen, en keek in die van Viviënne. ‘Ja, dat zou kunnen,’ zei hij, nogal gespannen. ‘Je gezicht komt mij wel bekend voor. Ben jij niet die ene jongedame die ik al eens in Maarn ben tegengekomen?’

Viviënne knikte. ‘Ja, dat ben ik,’ zei ze. ‘Ik ben Viviënne, Viviënne van Waimes’. Ze reikte haar rechterhand naar Steven toe, en hij schudde die. ‘Oh ja, nou weet ik het weer,’ zei hij. ‘Viviënne. Ik zal mij ook alsnog even voorstellen, Steven van Ettelbrück. Ik vroeg jou toen de weg naar een tuinwinkel?’

‘Ja, dat klopt. Maar wat ik niet begrijp, waarom moest jij zo nodig een schop stelen?’

Steven reageerde nerveus. ‘Een schop stelen? Hoe weet jij dit eigenlijk?’, vroeg hij.

‘Omdat ik dat een anderhalf jaar geleden in de krant heb gelezen,’ antwoordde Viviënne. ‘Waarom moest jij die hebben?’

Steven bloosde. Zenuwachtig zei hij dat hij een schop nodig had om er een paar planten mee in de grond te kunnen zetten.

‘Ja, maar dan ga je toch geen schop stelen?’, reageerde Viviënne. ‘Had je geen geld of zo?’

‘Ja, zoiets. Maar uiteindelijk is dat weer goed gekomen. Het is ook een lang verhaal’.

‘Oh, en hoe ging dat dan?’

Steven dacht even na. ‘Dat kan ik je voorlopig niet zeggen,’ zei hij. ‘Wil je nog steeds met me dansen?’

Viviënne glimlachte. ‘Ja, natuurlijk,’ zei ze. Ze trok het hengsel van haar tas wat verder over haar schouder en begon met Steven te dansen op de muziek die gedraaid werd.

Van verschillende genres kwamen er vele nummers voorbij. Een daarvan was een new-wave plaat van The Simple Minds en heette ‘*New Gold dream (81, 82, 83, 84)*’. Bijna niemand in de zaal kende dit nummer, maar toch sloeg deze zo aan dat velen er zweverige op danste. Steven werd zelfs enthousiast en maakte er spookachtige bewegingen bij, wat Viviënne nogal vreemd vond, maar ook bewondering voor oogde.

‘Hoe heb je zo goed leren dansen?’, vroeg zij aan hem, na afloop van het nummer.

‘Oh, ik heb op een dansschool gezeten,’ antwoordde Steven. We leerden daar de Quick-Step, de Foxtrot, de English Walsh, de Rumba, de Chachacha en de Tango, en ik maakte daar deel uit van een veertien tallige groep, bestaande uit zeven dansparen’.

‘Aha, gezellig’.

‘Ja. Wij hebben zelfs op de soundtrack van Grease gedanst’.

‘Wat, Grease?’, vroeg Viviënne. ‘Maar dat is mijn lievelingsfilm!’

‘Oh? Leuk voor je,’ zei Steven. ‘Tja, het is niet mijn lievelingsfilm, maar ik vind het wel grappig om te zien. Olivia Newton-John en John Travolta spelen daar toch in?’

‘Ja, dat klopt,’ zei Viviënne knikkend. ‘Goed dat je dat weet’.

‘Ja, dat zeggen meerdere mensen,’ zei Steven. ‘Maar het maakt toch niet altijd uit wat ik allemaal weet? Je kunt nog zoveel weten, maar je blijft gelijk als ieder ander. Maar hoe jong ben jij eigenlijk?’

Viviënne keek hem vreemd aan, maar antwoordde wel. ‘Ik ben eenentwintig jaar,’ zei ze. ‘En hoeveel jaar ben jij?’

‘Ik ben van 5 juni 1956,’ antwoordde Steven. ‘Reken maar uit hoeveel jaar ik ben’.

Viviënne dacht even na. ‘Oh, ik weet het,’ zei ze. ‘Je bent zevenentwintig’. Steven schudde lachend zijn hoofd. ‘Je vergeet iets, Vive,’ zei hij. ‘Het is nu 1983 en ik ben pas jarig op 5 juni. Ik ben nu zesentwintig, omdat die dag dit jaar nog moet komen’.

‘O.k., dus jij verjaart dit jaar nog? Ik ook, want ik ben jarig op 10 oktober’.

‘Nou, dan ben je van 10 oktober 1961’.

‘Zo, dat heb je vlug uitgerekend. Hoe weet je dat zo snel?’

‘Gewoon, door even na te denken en je leeftijd van het huidige jaartal af te trekken. Maar je bent wel lief en knap’.

Viviënne bloosde toen ze dit hoorde. ‘Oh, dank je wel,’ zei ze. ‘Maar waar kom jij eigenlijk vandaan? Ik bedoel, waar woon je en wat voor werk doe jij tegenwoordig?’

‘Ik woon in een appartement in Utrecht, en ik studeer in Amsterdam,’ vertelde Steven. ‘Ik volg daar een kunstopleiding in de beeldhouw- en schilderkunst’.

‘Oh. En wat schilder jij dan?’

‘Oh, van alles en nog wat. Ik schilder stillevens en landschappen, en ik heb daarnaast ook nog een hobby, waarin ik bezig ben met een uitvinding’.

Viviënne reageerde verbaasd. ‘Wat, ben jij uitvinder?! Met wat voor uitvinding ben jij dan bezig?’ vroeg zij.

‘Dat kan ik je zo een, twee, drie niet zeggen, Viviënne,’ antwoordde Steven gespannen. ‘Maar als ik ermee klaar ben, zal ik het jou een keer laten zien’.

‘Oh, en waarom nu dan niet?’, vroeg Viviënne.

‘Omdat ik niet wil dat er een verkeerd iemand van mijn uitvinding te weten komt,’ antwoordde Steven. ‘Diegene zou de uitvinding versneld kunnen nabootsen en mij er dan voor mee zijn’.

Viviënne keek bedenkelijk naar hem. ‘Oh, denk jij soms dat ik het aan ander zou doorvertellen?’, vroeg zij.

‘Nee nee, dat is het niet,’ zei Steven. ‘Maar mijn uitvinding is wel heel bijzonder. Ik werk er al ruim een jaar aan, en ik wil niet dat een ander er bekendheid mee krijgt, want ik ben eraan begonnen en werk er helemaal zelf aan’.

Viviënne zweeg even. ‘Zeg Steven, weet jij wel dat je op deze manier vele dingen onmogelijk voor jezelf maakt?’, vroeg ze.

‘Onmogelijk? Wat bedoel je daarmee?’, vroeg Steven.

‘Dat je door dit soort hobby’s nauwelijks tijd overhoudt voor een sociaal leven?’.

‘Oh, en wat is daar mis mee?!’

‘Op zich niets. Maar volgens mij ben jij zo intensief met je studies en uitvinding bezig, dat je weinig tijd overhoudt om uit te gaan en om met iemand af te spreken. Dan ga je het gehaast doen, en dan hou je eigenlijk geen kans meer over om een leuke vrouw te ontmoeten, waarmee je verkering kan krijgen,’ probeerde Viviënne uit te leggen.

‘Ja, maar ik verdien het well!’, protesteerde Steven. ‘Ik werk hard aan een gouden toekomst!’

‘Kijk, en dat bedoel ik dus,’ zei Viviënne. ‘Jij wilt een gouden toekomst, en om dat te bereiken, ga je er hard voor werken. Maar dan moet je het ook nog vol blijven houden, en dus blijf je ontzettend hard doorwerken wat jou op een gegeven moment toch gaat opbreken. En dan raakt het vol in je hoofd, en uiteindelijk wordt je ontevreden en boos, waardoor de mensen jou niet meer aardig gaan vinden. En ook de vrouwen denken dan precies hetzelfde over je’.

Steven schrok van deze uitleg. ‘Waarom zeg je dit?’, vroeg hij. ‘Zeg je dit om mij te demotiveren?’

‘Nee Steven,’ antwoordde Viviënne. ‘Ik wil je alleen maar behoeden voor je intense hobby. En ik vind je leuk, want anders zou ik dit toch niet zeggen?’

Ze boog zich naar Steven toe en gaf hem een kus op zijn voorhoofd.

Steven reageerde verbaasd, maar gaf haar toch een kusje terug. Viviënne reageerde hier echter verliefd op en zoende hem weer op zijn mond. Ze zoende zo hevig dat ze pas een kleine minuut later weer losliet.

‘Zo Steven, jij kan goed zoenen,’ zei ze intens kijkend. ‘Hoe doe je dat?’

Steven aarzelde. 'Dat weet ik niet,' zei hij. 'Maar als ik voel dat een vrouw mij leuk vindt, kan ik goed met haar zoenen'.

'O.k.,' reageerde Viviënne. 'En vind je mij leuk?'

'Ja, dat zeker, Vive. En ik vind je lief'.

'Ik ben ook lief'.

Steven wist nu niet wat hij moest zeggen. Evenals Viviënne ging hij weer dansen, waarbij hij deze keer forcerende dansbewegingen maakte. Die bewegingen vielen op bij een deel van de omstaande mensen, en die lachten erom, terwijl ook Viviënne die wat rustiger danste, nauwelijks haar lach kon inhouden. Zij boog zich naar Steven toe.

'Ik heb nog nooit iemand zo grappig zien dansen als jij,' zei ze.

'Oh, dank je wel,' reageerde Steven. 'Meen je dat echt?'

'Ja, echt. Maar er is nog iets wat ik je wil zeggen'.

'Oh, wat wil je dan zeggen?'

Viviënne bloosde. Ze zei: 'Steven, ik denk dat ik verliefd op je ben'.

Steven werd verlegen. Even zweeg hij. 'Ja, het voelt voor mij wel vreemd, maar ik vind jou ook heel leuk, en ik denk dat ik ook verliefd op jou ben,' zei hij.

Viviënne was dolblij toen zij dit hoorde. Ze boog zich naar Steven en kustte hem op zijn mond. De twee zoenden elkaar weer hevig, en dit viel op bij een man die er dichtbij stond. Deze wierp zonder iets te zeggen een chagrijnige blik op hen. Steven zag hem staren en werd er nerveus van, en trok zijn mond van Viviënne's mond los.

'Steven, wat is er?,' vroeg Viviënne.

Steven boog zich naar haar toe, en fluisterde: 'Vive, het staren van die man daar zit mij niet lekker. Kunnen wij niet ergens anders naartoe gaan?'

'Ha, voor hem daar?!,' vroeg Viviënne, met een minachtige lach. 'Ik weet wel waarom die man ons zo niet wil zien. Hij is jaloers, omdat hij ontevreden is over zijn eigen seksleven! Daar kunnen wij toch niks aan doen?! Dat is zijn probleem!'

Steven schrok van deze uitspraak. Toch gaf hij Viviënne gelijk. Wel keek hij er met een verlegen onzekere blik bij, waardoor zij hem niet geloofde.

'Zeg, ben jij soms bang om te zeggen dat je het gênant vindt, van wat ik net zei?!,' vroeg ze.

'Nee, maar ik vind dat we ook rekening moeten houden met andermans gevoel,' zei Steven pogend om zijn onzekerheid goed te praten.

'Zeg Steven, denk jij nou echt dat alles zo gaat? Als jij je voor zoiets schaamt, kom je nooit aan een vriendin,' zei Viviënne.

'Ja, maar ik wil ook helemaal geen liefde in gevaar brengen. En ik vind jou gewoon leuk'.

‘Oh? Nou, dat weet ik nog zonet niet. Als je mij leuk vindt, let je niet op die man daar, maar op mij,’ zei Viviënne. ‘Waarom zoen je mij gewoon niet nog een keer?’

Ze sloot haar ogen. Steven boog zich naar haar toe en zoende haar weer. Toch week hij weer met zijn gezicht naar de jaloerse man, die hem deze keer grijnzend aankeek omdat die nu vermoedde dat Steven zich schaamde. Viviënne opende haar ogen weer en zag welke richting Steven inkeek.

‘Kijk niet naar hem, maar kijk naar mij,’ zei ze.

‘Ja Vive, je hebt gelijk,’ zei Steven. ‘Als ik jou niet was tegengekomen, dan zou ik mij nu niet zo sterk en gelukkig voelen’. Hij omhelsde haar en zoende haar weer.

De jaloerse man draaide zich om. Hij droop af in de richting van de uitgang. Viviënne zag dit gebeuren en lachte erom. Steven lachtte met haar mee. Een kwartier later stelde hij haar voor om naar huis te brengen, waarop zij antwoordde met ‘ja’ en vertelde dat ze nog bij haar ouders woonde. Ze vroeg aan Steven of hij daar ook wilde overnachten.

‘Weet je dat wel zeker?’ vroeg Steven nerveus terug. ‘Ik weet niet hoe zij erop zullen reageren, als ze mij daar zien’.

‘Och, maak je daar maar geen zorgen over,’ stelde Viviënne hem gerust.

‘Mijn ouders zijn er toch niet. Ze zijn voor een weekend op vakantie en komen maandag pas terug. Ze hebben aan mij gevraagd of ik op hun huis wilde passen, en ik mag daar blijven slapen’.

‘Zo, dan zul je wel aardige ouders hebben,’ veronderstelde Steven.

Viviënne keek hem echter vreemd aan. ‘Aardige ouders?’, zei ze. ‘Nee Steven, ze zijn niet altijd even aardig. Anders hadden ze mij wel meegenomen. Zelf reizen ze de mooiste vakantieoordn af en gaan ze daar uitgebreid met een wijntje in de hand van het mooie weer genieten. En ik? Ik moet thuis de hele boel voor hen in de gaten houden’.

Steven keek haar medelevend aan. ‘Ach meisje toch, het valt ook niet mee hè,’ zei hij. En hij streeelde haar over haar blonde haren.

Viviënne en Steven zochten de uitgang van de zaal op. Na eventjes wringen door de menigte kwamen ze weer bij de garderobe. Ze vroegen daar hun jassen terug, en Alice reikte die hen aan. Steven’s jas was een zwarte leren jas met ritssluiting, en na het aantrekken van de jassen liepen de twee naar buiten.

Eenmaal buiten keek Viviënne verleidend naar Steven. ‘Weet je waar ik zin in heb?’, vroeg zij.

Steven keek gespannen terug. ‘Nee, waar heb je zin in, dan?’, vroeg hij.

‘Gewoon, om jou eens te verrassen. Ga je mee?’

Dat liet Steven zich geen tweede keer vragen. Hij ging met Viviënne mee. Ze gingen linksaf en liepen met de gracht aan de rechterkant de straat door, waarna ze bij een plein kwamen. Daaraan stonden een café, een politiebureau en een aantal woningen.

‘Is het nog ver lopen?’, vroeg Steven daar.

‘Nee hoor,’ antwoordde Viviënne. ‘We zijn er bijna’.

Ze legden hun armen over elkaars rug en staken een brug over. De weg boog naar links, maar even verder week Viviënne naar rechts, de weg op. Steven liet haar los en stak achter haar de weg over, richting een oude woning. Het was een Negentiende-eeuws pand met een lijstgevel en inclusief een zolder, drie verdiepingen. Rechts zat een deur in de gevel en links twee ramen, met daarboven drie ramen op de eerste verdieping, en daarboven twee dakkapellen op het zolderdak.

Viviënne hield daar stil bij de voordeur. ‘Hier is het,’ zei ze. Ze haalde een sleutelbos uit haar tas en stak één sleutel ervan in het deurslot.

‘Wow!’, zei Steven, toen hij de gevel zag. ‘Dit lijkt wel een herenhuis’.

‘Een herenhuis?’, zei Viviënne lachend. ‘Nee hoor, dit is geen herenhuis’.

Ze trok de deur open en liet Steven als eerste de woning betreden, waarna zij zelf ook naar binnen stapte. Ze deed de deur achter zich dicht en stopte haar sleutels weer in de tas, die ze vervolgens tegen de muur aanzette.

Viviënne en Steven stonden nu in een smalle gang, van slechts één meter breed, maar bijna vijf meter lang. Aan het einde van de gang leidde een trap naar links buigend omhoog, en in de linkermuur zat een deur. Links van die deur zat een lange verwarming, en daarboven zat een kapstok aan de muur bevestigd.

Viviënne en Steven hingen hun jassen op aan de kapstok. Ze liepen naar de enige linkerdeur toe. Viviënne maakte die open en stapte met Steven de daarachter liggende huiskamer in.

Het was een redelijk grote huiskamer, waar in het linkergedeelte voorin een ronde tafel stond. Daaromheen stonden een stoel uit de jugendstil, een tweezitsbank en een driezitsbank, en in een van de kamerhoeken een ladekast, met daarop een televisie. In de rechterhelft van de kamer stond een bruine rechthoekige eettafel met vier stoelen eraan, en tegen de lange muren stonden elk een twee meter hoge kast. Achterin de kamer zat een deur in de rechtermuur, waarbij Steven vermoedde dat die naar een keuken toe leidde.

In plaats van naar die deur toe te gaan liep hij naar de salontafel. Viviënne volgde hem en legde haar sleutels op het tafeltje. Ze vroeg aan Steven of hij iets wilde drinken.

‘Uh ja, ik wel,’ antwoordde hij gespannen. ‘Maar wat wil jij?’

Viviënne keek hem verleidelijk aan. ‘Nou, iets heel bijzonders,’ zei ze.

‘Oh, wat voor bijzonders?’

‘Gewoon, iets bijzonders doen samen met jou. Ga je met mij mee naar boven?’

Steven slikte van verlegenheid. ‘Ja, ik wil wel mee naar boven,’ zei hij.

‘Fijn, ik wist wel dat je ja zou zeggen,’ zei Viviënne. Enthousiast trok zij hem met zich mee de gang op en begon ze hem hevig zoenen.

Steven wist niet wat hem overkwam. Sprakeloos zoende hij met Viviënne mee. Tortelend liepen de twee de trap op, waarbij ze ook tongzoenden.

Viviënne legde zelfs haar benen om Steven’s middel heen, en hij droeg haar daarop naar boven. Pas op de overloop haalde zij haar benen weer van hem af en onderbraken de twee tortelduifjes het zoenen.

‘Oh Steven, niemand kan zo heerlijk zoenen als jij,’ zei Viviënne hijgend, met een intense blik.

Steven keek haar even intens aan. ‘Jij zoent ook lekker,’ zei hij.

Viviënne zoende hem in zijn nek. Ze stapte erbij naar achteren en trok Steven met zich mee. Haar linkerhand legde zij op een deurklink achter zich, en ze duwde die naar beneden, waarop de deur open zwaaide. Ze stapte achteruit de kamer in en liet zich achterover op een bed vallen, met Steven boven op haar?’

‘Wil je mij, Steven?’, vroeg Viviënne.

Steven twijfelde. Maar Viviënne was zo wellustig dat zij naar de boord van zijn shirt greep.

‘Steven, wil je mij?’, herhaalde ze.

‘Ja Viviënne. Natuurlijk wil ik je,’ antwoordde Steven schokkerig.

‘Doe dan wat je wilt, Steve,’ zei Viviënne wulps, met haar ogen sluitend. ‘Je mag me vannacht helemaal hebben’.

Steven wist niet wat hem overkwam. Hij staaarde naar Viviënne’s beeldschone gezicht. Opeens trok zij hem dicht naar zich toe, waardoor Steven weer bovenop haar te liggen, en beiden rolden zij een halve draai naar links. Viviënne lag nu boven op Steven. Zij had haar ogen weer open en greep hem bij zijn bovenlichaam. Met volle overgave legde Steven zijn handen op haar billen en drukte hij haar tegen zich aan, waarbij ze elkaar opnieuw hevig zoenden. Ze trokken hun lippen naar elkaar toe en van elkaar af, en zoenden elkaar zo diep dat het leek alsof ze met hun tongen in elkaars slokdarmen kwamen. Maar opeens liet Viviënne los.

‘Vive, Wat is er?’, vroeg Steven.

‘Niemand zoent zo lekker als jij,’ antwoordde Viviënne. ‘En het is net alsof ik me veilig voel bij je’.

Steven glimlachte. ‘Ik voel me ook veilig bij jou,’ zei hij.

En weer kuste hij Viviënne. Zij sloot haar ogen, en herhaaldelijk trokken zij hun monden naar elkaar toe. Steven liet opeens los en begon haar lager te zoenen, steeds lager totdat hij bij haar hals kwam. Viviënne legde haar rechterhand op zijn nek en haalde hem weer naar zich toe, en zoende hem opnieuw. Met haar handen maakte zij de bovenste knoop van zijn blouse los en deed ze hetzelfde met de knoop daaronder. Een voor een maakte zij naar beneden alle knopen los, en met haar handen greep ze naar de mouwen van Steven's blouse. Ze trok die van zijn bovenlijf af. Steven verzette zich niet. Het leek wel alsof hij daar te verlegen voor was. Bovendien had hij nog nooit seks met een vrouw gehad, en dus gaf dit hem een goed gevoel.

Viviënne liet zich op haar beurt ook door Steven uitkleden. Langzaam tilde hij de schouderbandjes van haar jurk op en liet hij die langs haar schouders en armen naar beneden glijden. Haar beha werd zichtbaar, en zoenend kleedden de twee elkaar verder uit, waarna zij nog meer dan een uur met elkaar door vreeën. Pas daarna vielen zij in slaap.

2 Eventuele Zwangerschap

Zaterdag 7 mei 1983. Viviënne werd laat in de ochtend als eerste wakker. Ze merkte dat zij geen kleding aanhad en zag toen ze naar rechts keek, dat Steven naakt naast haar lag, want alle kledingstukken lagen op de grond. Viviënne schrok ervan. 'Oh jee, we hebben gevreeën,' mompelde zij in zichzelf, met haar hand voor haar mond. 'Hij zal toch niet bij mij naar binnen zijn gegaan?'

Ze besepte dat ze die nacht naïef bezig was, en begreep daarmee dat Steven haar mogelijk zwanger gemaakt zou kunnen hebben. Hij maakte nog wat draaibewegingen, en zij maakte daaruit op dat de nacht voor hem heel bijzonder moest zijn geweest.

Geschokt en bekrompen stond Viviënne op. Ze raapte haar beha en onderbroek van de grond en trok die allebei aan. Ze opende de kamerdeur en liep de overloopgang in, waarin zij naar links ging en de meest rechts zittende deur in de muren daarvan, opentrok.

Achter de deur zat een klein kamertje. Daarin stonden een bureau met een stoel en een linnenkast. Viviënne trok de schuifdeur van de linnenkast open en haalde er een handdoek, een washand, een blauwe spijkerbroek, een rode blouse, een beha en een damesslip uit. Ze legde die over haar arm heen en schoof het deurtje weer dicht, waarna zij het kamertje uitliep. Weer in de gang trok zij de deur achter zich dicht.

Ze liep naar de enige deur in de muur daartegenover. Ze duwde die open, en daarachter zat een lange smalle badkamer. Tegen de linkermuur ervan zaten een badkuip en een toilet, en aan de rechterkant stonden een wasmand, een wasmachine en een wastafel. In de korte achterste muur zat een middelgroot raam, afgeschermd met luxaflex.

Viviënne stapte de badkamer in. Ze deed de deur achter zich dicht en legde haar kledingstukken en douchespullen op de wasmachine. Ze kleepte zich uit, stopte haar ondergoed in de wasmand en pakte de washand, waarna ze in de badkuip ging staan. Ze draaide de doucheknop open, en in zeven minuten tijd waste zij zich schoon en spoelde ze haar haren. Na de douchekop weer te hebben dichtgedraaid, wierp zij de washand in de wasmand en droogde zij zich met de handdoek af.

Toch kon Viviënne niet lachen. Het leek alsof ze ergens spijt had van haar daad met Steven. Toen zij boven de wastafel in de spiegel keek, zag zij een onzekere blik in haar eigen ogen.

‘Oh, mijn god! Wat heb ik gedaan?!,’ mompelde zij overstuur. Tranen rolden over haar wangen. Toch huilde ze maar zachtjes, want ze was bang dat Steven dit zou horen. En dan zou hij vast in paniek raken, dacht zij. Toch probeerde Viviënne zich groot te houden. Ze hing de handdoek over de verwarming heen en pakte haar ondergoed. Ze trok die aan, evenals haar blouse en spijkerbroek, en daarna pakte zij haar tandenborstel van de wastafel. Ze kneep er wat tandpasta op uit en poetste haar tanden, en keek na het schoonspoelen daarvan in de spiegel, waarin haar tanden weer blonken. Dit maakte haar alweer wat vrolijker.

Ze liep de badkamer uit en ging weer naar het kleine kamertje toe. Ze haalde daar een paar sokken uit de linnenkast en trok die aan, waarna ze het kamertje weer uitliep en naar haar slaapkamer ging. Steven sliep daar nog steeds als een os. Viviënne pakte haar schoenen op en trok die aan, en raapte haar jurk van de grond, waarna ze ermee naar de badkamer liep en die in de wasmand wierp.

Toch doolden haar gedachten over eventuele zwangerschap weer door haar hoofd heen. ‘Hoe zou het nu verder moeten, als ik zwanger ben?,’ dacht zij in zichzelf. ‘Dan zou ik de komende negen maanden gaan uitzetten. En als mijn ouders dat gaan zien, zullen ze mij vast van allerlei vragen gaan stellen’. Ze was ervan overtuigd dat haar ouders het haar kwalijk zouden nemen, als zij ongetrouwd zwanger zou zijn.

‘Hoe moet ik die dramatische toestand voorkomen?,’ mompelde ze. ‘Natuurlijk, door Steven ten huwelijk te vragen. Maar dan moet ik er ook voor zorgen dat hij bij me blijft. Hoe moet ik dat aanpakken?’.

Een ding wist Viviënne wel. Steven kon nu ieder moment wakker worden. Om te beginnen moest zij maar eens een ontbijtje voor hem maken, en ze liep de kamer uit, waarna ze via de steile trap naar beneden ging. Ze liep door de huiskamer naar de achterste deur en maakte die open, waarachter zoals Steven dacht, inderdaad een keuken zat.

De keuken was een klein kamertje van zo’n twee-en een half bij drie vierkante meter. Links van de huiskamerdeur zat een keukenaanrecht aan de muur, met daarboven een gele kast met drie deurtjes erin. Aan de overkant van de keukenkamer stond een gasfornuis met twee kastdeurtjes en een ingebouwde oven erin, en links van het fornuis stond een servieskast. Aan de rechterkant stond een koelkast.

Viviënne stapte de keuken in. Ze opende het middelste deurtje van de kast boven het aanrecht en pakte er een broodmand en een zak bruinbrood uit. Ze legde die op het aanrecht en haalde uit de broodzak zes boterhammen, die ze vervolgens in de mand legde. De rest van het brood stopte ze weer in de kast, en ze haalde twee borden, twee glazen en een schoteltje uit de

servieskast, waarna ze die op het dienblad zette. Ook zette zij er een pak sinaasappelsap en een zakje vleeswaren bij.

Zodra ze alles op het dienblad had gezet, liep zij ermee de keuken uit. Via de trap ging zij weer terug naar haar slaapkamer, waar Steven op het punt stond om wakker te worden.

‘Goedemorgen schat,’ zei Viviënne. ‘Heb je lekker geslapen?’

Steven gaapte. ‘Ja hoor,’ antwoordde hij. ‘Jij ook goedemorgen. Heb jij ook lekker geslapen?’

Viviënne knikte. ‘Jazeker,’ zei ze. ‘Kijk eens schat, wat ik voor ons heb gemaakt’.

Steven glunderde. ‘Zo hé, een lekker ontbijtje,’ zei hij. ‘Dat is nog eens een verwenning’.

‘Ja he?’, zei Viviënne met een knipoog. Ze ging naast Steven op de dekens van het bed liggen, terwijl hij er nog altijd naakt onder lag.

Samen begonnen ze aan het ontbijt. Zo af en toe zeiden lieve dingen tegen elkaar en gaven ze elkaar een kus. Steven vertelde bijvoorbeeld, dat hij droomde dat hij met Viviënne in een vakantiehuisje op een eiland zat en dat ze daar samen van de zon, de zee en de natuur genoten, en van elkaar. Mede hierdoor duurde het vrij lang voordat ze waren uitgegeten. Rond elf uur stond Viviënne weer op en pakte zij het dienblad met het serviesgoed van het bed, waarna zij de kamer uit liep en naar beneden ging.

Tegelijkertijd stond Steven op. Hij kleedde zich aan en liep naar de badkamer. Hij waste voor de spiegel bij de wastafel zijn bovenlichaam en liep daarna weer terug naar de slaapkamer om zijn schoenen aan te trekken. Daarna nam hij de trap naar beneden en liep hij naar de keuken, waar Viviënne aan het afwassen was.

‘Kan ik je helpen?’, vroeg Steven verlegen.

Viviënne glimlachte. ‘Ja, graag,’ zei ze. Ze pakte een theedoek van de haak en gaf die aan Steven, waarop hij in een rustig tempo begon af te drogen. Tijdens de afwas vertelden Viviënne en Steven het een en ander aan elkaar. Ze maakten daarbij geintjes en plaagden elkaar zelfs met een spelletje handdoeken slaan. Na de afwas stopten zij het serviesgoed weer terug in de kasten, en omdat Steven voor het eerst in de woning was en dus nog niet wist waar al het serviesgoed hoorde, wees Viviënne hem de juiste plaatsen aan. Zij maakte de ene na de andere kastdeur en -lade open en sorteerde daar netjes de borden bij de borden, de glazen bij de glazen en het bestek bij het bestek. Met een doekje maakte zij het aanrecht schoon, zodat alles weer als een spiegeltje blonk.

Steven stond er versteld van. ‘Zo Vive,’ zei hij, met een lachtrek op zijn gezicht. ‘Ik heb nog nooit iemand zo goed zien poetsen als jij.’

‘Ja hè, Steven?,’ zei Viviënne knipogend terug. ‘Ik kan goed poetsen, hè?’. Steven glimlachte naar haar. ‘Lieve Viviënne, mag ik je iets vragen?,’ vroeg hij.

‘Ja hoor, vraag maar’.

Steven pakte Viviënne’s rechterhand vast en vroeg: ‘Lieve Viviënne, wil je verkering met mij?’

Viviënne keek hem eerst vreemd aan, maar glimlachte daarna. ‘Ja schat, natuurlijk wil ik dat,’ zei ze.

De twee omhelsden elkaar. Ze wreven met hun handen over elkaars ruggen en zoenden elkaar weer, een minuut lang voordat ze elkaar weer los lieten.

‘Ik voel mij heel gelukkig bij je,’ zei Viviënne verliefd.

‘Ik voel me ook gelukkig bij jou,’ zei Steven terug. Hij boog zijn gezicht weer naar haar, waarbij het zicht van zijn ogen toevallig op zijn horloge viel, die om zijn rechterpols zat. De tijd die daarop aangegeven stond, deed hem echter schrikken. ‘Oh shit!,’ zei hij.

‘Wat is er Steven?,’ vroeg Viviënne.

‘Het is half twaalf geweest, en om kwart voor één heb ik een afspraak bij het station in Amsterdam!,’ antwoordde Steven gestrest. ‘Ik moet daarvoor de trein van vijf over twaalf halen, anders kom ik te laat!’

‘Oh jee!’ reageerde Viviënne. ‘Dat wist ik niet. Is het goed als ik met je meega?’

Steven glimlachte even. ‘Nee, dank je,’ zei hij. ‘Het is leuk dat je met me mee wil gaan, maar mijn afspraak heeft met de kunst te maken. Ik kan jou dus niet meenemen, maar ik kan wel aan mijn docent vragen of ik jou een keer mag meenemen. Is dat goed?’

‘Ja, fijn,’ zei Viviënne. ‘Maar ik zal jou wel gaan missen’. Ze boog zich naar Steven toe en gaf hem weer een zoen.

‘Ik zal je ook gaan missen,’ zei hij. ‘Maar we zien elkaar binnenkort wel weer’. Hij draaide zich om en liep met Viviënne de gang in, waar hij zijn jas van de kapstok pakte en aantrok. Zij trok de voordeur open, en hij liep naar buiten, waarna hij haar nog een keer omhelsde.

Zoendend namen de twee afscheid van elkaar. Daarna verliet Steven het huis. Hij sloeg direct linksaf en stak zo snel mogelijk de weg over, waarna hij in de tegenovergestelde richting van de avond ervoor de weg afliep, om zo, zo snel mogelijk bij het treinstation te komen. Nog één keer zwaaide Viviënne naar hem, en Steven zwaaide terug.

3 Viviënne Krijgt Ruzie met Haar Ouders

De dagen gingen vlug voorbij. Al snel werden die een week en werden de weken een maand. In die tijd leerden Viviënne en Steven elkaar beter kennen, door minimaal een keer in de week met elkaar af te spreken. Regelmatig gingen ze naar de bioscoop toe, waarbij ze de ene keer een romantische film keken en de andere keer een psychologische thriller. Viviënne en Steven hielden ook van cafés bezoeken. Iedere keer nadat zij de bioscoop uitliepen, gingen ze naar een café en dronken ze daar een paar glazen bier, om daarna weer naar huis toe te gaan. Ook wanneer zij op een zaterdag gingen winkelen, liepen ze naderhand gerust een café binnen. Zo kreeg hun relatie die zij op 7 mei met elkaar waren begonnen, langzaam maar zeker vorm. Ook bezochten ze nog één keer in de twee weken de discotheek 'The Sunflower' en dansten ze daar in de zaal waar ze elkaar voor het eerst hadden ontmoet. Elke keer nadat ze het gebouw weer verlieten, wandelden zij naar de woning van Viviënne's ouders, of naar die van Steven.

Steven's woning was een klein appartement, op de begane grond van een vier verdiepingen hoge flat. Het appartement bestond uit een paar kamers en begon met een smalle gang achter de voordeur. In de rechtermuur van de gang zat een deur die naar de toilet- en badkamer leidde, en aan het einde van de gang een deur naar de huiskamer.

De huiskamer was relatief klein. Aan de rechterkant zat een keuken aan de muur, en in de achterste hoek links stond een kast, met daarop een televisie. Daarvoor stond een salontafel. Om die tafel stonden twee stoelen en een bank, en tegen de linkermuur stond een bruine kast. In de muur haaks daarvan zat nog een deur, maar die kon door het in de weg staan van de kast slechts zestig graden worden opengedraaid. De deur leidde naar een kleine slaapkamer, waarin een eenpersoonsbed en een linnenkast stonden.

De totale oppervlakte van het appartement was vijfendertig vierkante meter. Viviënne vond dit erg krap, maar sliep toch met Steven in het bed als ze bij hem op visite kwam. Hierdoor groeiden zij hechter naar elkaar toe, en al na een paar weken stelde Viviënne, Steven aan haar ouders voor. Haar moeder was een slanke vrouw van middelbare leeftijd en was qua lengte even klein als zijzelf. Ze had lange zwarte haren met een flinke volume, blauwe ogen en een kleine pukkel op haar wang. Zij heette

Elizabeth en was erg vriendelijk. Steven vroeg nieuwsgierig naar haar leeftijd, waarop zij antwoordde dat ze veertig jaar was. Dit betekende dat Elizabeth op haar negentiende al moeder was geworden van Viviënne, en Steven vond dit erg jong.

Viviënne's vader was een forse man. Hij heette Ferdi. Hij was ongeveer 170 centimeter en had een doorleefd gezicht, met bruine ogen en gekruld haar, maar ondanks zijn vijftig jaar en vele kraaienpootjes rond zijn ogen, oogde hij als een sportman. Meestal droeg hij evenals Steven een blouse, en evenals zijn vrouw keurde hij de relatie tussen hem en Viviënne goed, waar zij allebei erg blij om waren.

Viviënne was ook geïnteresseerd naar de ouders van Steven. Ze vroeg aan hem of hij hen een keer aan haar wilde voorstellen. Steven antwoordde dat hij dat binnenkort zou doen, maar in plaats daarvan stelde hij haar voor aan een paar studievrienden van hem. Viviënne vond dit raar en vroeg aan hem wat dit te betekenen had.

Steven legde hierop uit dat hij zijn ouders graag aan haar had voorgesteld, als zij nog in leven waren. Hij zei dat ze waren omgekomen bij een auto-ongeluk, toen hijzelf nog maar een jongetje van zes jaar was. Viviënne vond dit een aangrijpend verhaal en zei dat ze het heel erg voor hem vond. Maar Steven reageerde erop alsof het hem niet meer zoveel uitmaakte. 'Het is al heel lang geleden,' zei hij, en hij vond dat hij vooral vooruit moest kijken in het leven.

Hierdoor werd Steven als een positief denkende jongeman gezien. Telkens als hij en Viviënne bij elkaar op visite kwamen, was hij altijd vrolijk en maakte hij grappen, en ook sprak hij wel eens over zijn kunststudie. Soms vertelde hij over zijn uitvinding, en iedere keer als hij dat deed, zei hij dat hij daar weer een stukje verder mee was gekomen.

Wat voor een uitvinding het was, hield hij echter geheim. Viviënne werd er nieuwsgierig van en vroeg aan Steven of zij de uitvinding een keer mocht zien. Hij beloofde dat hij haar daarvoor een keer naar de plaats van de uitvinding zou meenemen, maar jammer genoeg kwam het daar een lange tijd niet van.

Met Viviënne zelf ging het wel goed. Iedere maandag tot en met vrijdag werkte zij van 8.30 uur tot 16.30 uur op een verpakingsfabriek en pakte ze daar huishoudartikelen in, zoals sponzen, doekjes, afwasborstels, zeepjes en toiletpapier. Ze voerde dit werk goed uit, en haar werkleider was daar zeer tevreden over.

Toch was Viviënne nog altijd onzeker over één ding. Ze wist nog steeds niet of zij zwanger was. Intussen begonnen er al wat lichte kenmerken daarvan op te treden.

Het eerste kenmerk was dat zij tijdens het avondeten bij haar ouders, zich ineens onwel voelde. Ze rende toen naar het toilet en was daar ternauwernood op tijd om in de pot over te geven. Haar ouders zagen dit gebeuren en vroegen aan haar wat er aan de hand was, maar Viviënne antwoordde daarop dat zij zich alleen maar misselijk voelde.

Toch begonnen steeds meer kenmerken van een eventuele zwangerschap voor te komen. Haar menstruatie bleef uit, en op sommige dagen verloor zij meer urine dan normaal, waardoor het langzaam maar zeker tot haar doordrong dat een zwangerschap steeds waarschijnlijker werd. Uit angst voor een boze reactie van haar ouders, hield zij over haar vrijpartij met Steven haar mond tegen hen dicht.

Op een dag ging Viviënne op eigen houtje naar het stedelijk ziekenhuis van Utrecht toe. Daar onderging zij een zwangerschapstest. Na een half uur wachten in de wachtkamer werd ze door een vrouwelijke gynaecoloog een kleine kamer ingeroepen, en daar onderging zij een urinetest. Later bleek dat er in de urine een zeer herkenbare HCG-waarde was aangetroffen, en dit duidde erop dat Viviënne inderdaad zwanger was. Bovendien was haar buik al zo ver uitgezet, dat haar zwangerschap voor de gynaecologen eigenlijk al zichtbaar was.

Viviënne schrok van deze uitslag. Wat moest zij nu doen? Zij was ervan overtuigd dat haar ouders kwaad zouden worden als zij te weten zouden komen dat zij zwanger was. En dan zou niet alleen zij, maar ook Steven het met hen aan de stok krijgen.

Om die reden besloot Viviënne haar zwangerschap geheim te houden en vertelde zij het enkel aan Steven. Hij reageerde er geschokt op, maar zei al vlug tegen haar dat hij samen met haar het kind wel zou willen opvoeden. Toch vond hij het vreemd dat Viviënne haar ouders niet over haar zwangerschap inlichtte, en hij spoorde haar aan om het aan hen te vertellen. Maar telkens als hij dat deed, beweerde Viviënne dat haar vader en moeder het een enorme schande zouden vinden en haar daarvoor zouden verstoten.

Inmiddels werden de zwangerschapskenmerken van Viviënne steeds zichtbaarder. Ze ging meer en onregelmatiger eten, en geleidelijk zette haar buik steeds verder uit, wat betekende dat de groei van het kind versnelde. Wekenlang was Steven de enige die van Viviënne's zwangerschap afwist, omdat haar ouders tot 's avonds laat doorwerkten. Wanneer zij thuiskwamen, waren ze zo moe dat ze meestal direct naar bed gingen, en daardoor zagen zij haar niet vaak, waardoor ze dus niet in de gaten kregen dat Viviënne zwanger was.

Totdat Viviënne op een zaterdagse novembermiddag met haar ouders en Steven aan de eettafel zat. Tijdens de lunch sprak haar moeder, Elizabeth haar aan.

‘Viviënne, mag ik jou iets vragen?,’ vroeg zij.

‘Ja hoor,’ antwoordde Viviënne, alsof er niets aan de hand was.

‘Je buik zet de laatste tijd steeds uit?’ zei Elizabeth. ‘Wat is er met jou aan de hand?’

Viviënne keek haar vreemd aan. ‘Oh niks, Ma,’ zei ze. ‘Ik heb de laatste tijd alleen maar wat last van honger, en daardoor eet ik wat meer’.

Elizabeth keek bedenkelijk terug. ‘Ik geloof jou niet,’ zei ze. ‘Je bent de laatste tijd heel wat dikker geworden, en aan je buik kan ik zien dat het niet door het eten komt. Ben jij zwanger?’

‘Nee Ma,’ ontkende Viviënne. ‘Waarom stel je zo’n vraag aan mij?’

‘Omdat ik bezorgd ben, en ik ben je moeder. Ik wil gewoon dat je eerlijk tegen me bent,’ zei Elizabeth.

Viviënne reageerde echter opstandig. ‘Ma, ik ben eerlijk tegen je!,’ riep zij, opspringend van de stoel. ‘Waarom geloof je gewoon niet wat ik zeg?!’ Ferdi en Steven keken toe.

‘Waarom doe je nou zo, Viviënne?,’ vroeg Elizabeth. ‘Je kunt ons toch gewoon de waarheid vertellen?’

‘Zo, dus jij wil weten of Steven en ik het een aantal maanden geleden stiekem met elkaar hebben gedaan?!,’ veronderstelde Viviënne met een wijzende vinger naar haar.

‘Viviënne, zo praat je niet tegen je moeder!,’ reageerde Elizabeth hierop. ‘Ja Vive, je moeder heeft gelijk!,’ zei Ferdi, uit zijn stoel opstaand. ‘Bied haar je excuses aan!’

‘Waarom zou ik dat doen?!,’ protesteerde Viviënne. ‘Ze stelt mij zo’n intimiderende idiote rotvraag!’.

Ferdi stelde dit niet op prijs. Hij ging lijnrecht tegenover haar staan.

Viviënne werd er bang van en deed een stap achteruit.

‘Zie je wel?! Jullie overvallen mij! Jullie intimideren me!,’ riep ze.

‘Dat is helemaal niet waar, Viviënne,’ sprak Ferdi. ‘Wij willen gewoon weten of jij zwanger bent, want dat vermoeden hebben wij. En als dat zo is, kun je het beter eerlijk zeggen, want wij houden niet van meisjes die tegen ons liegen. Ben jij zwanger?’

Zwijgend en angstig keek Viviënne hem aan. Ferdi werd ongeduldig om het antwoord en ging dichterbij haar staan. ‘Oh, overvallen we jou weer?!,’ vroeg hij. ‘Nee Vive, je bent gewoon bang! Zeg eens, hoe oud ben jij?!’

‘Eenentwintig, dat weet je toch?’ stamelde Viviënne, met haar rug tegen de muur. Ze probeerde stiekem naar de links van haar zittende gangdeur te geraken.

Ferdi sloop mee. ‘Vive, ik vraag het je nog een keer!’, zei hij. ‘Ben jij zwanger?!’

‘Ja, ik ben zwanger!’, antwoordde Viviënne roepend. ‘Nou goed?!’ Ze gaf haar vader een duw en trok de gangdeur open, en liep de trap op naar boven. Ferdi moest een paar corrigerende stappen zetten om zich staande te houden.

Sprakeloos keek Steven toe. Elizabeth werd verdrietig en begon te huilen. ‘Oh nee! wat heb ik nou weer gedaan?’, jammerde zij.

Ferdi troostte haar. ‘Je moet jezelf niets verwijten,’ zei hij. ‘Jij bent altijd een goede moeder voor Viviënne geweest’.

Steven schudde nerveus zijn hoofd toen hij dit zag. Hij wilde naar boven gaan, maar toen hij op het punt stond om de gangdeur te openen, stapte Ferdi ineens op hem af.

‘Zie je nu wat jij hebt aangericht?!’, vroeg Ferdi beschuldigend.

Steven schrok ervan. Hij werd bang en durfde geen antwoord te geven.

‘Kijk, de jongeman wil geen antwoord geven!’, siste Ferdi. ‘Dan wist jij dus vast wel dat Viviënne zwanger was, hè?!’

‘J..., ja Ferdi,’ stamelde Steven. ‘Ik wist ervan. Uw dochter vertelde het mij zo’n drie weken geleden’.

Ferdi schrok. ‘Wat, weet jij dat al zolang?!’, raasde hij. ‘Heb je het soms nog vaker met mijn dochter gedaan, viezerik?!’ Hij vloog op hem af en greep hem bij zijn blouse.

Ook hier schrok Steven hevig van. ‘Ik begrijp dat u boos op mij bent, maar uw dochter en ik houden veel van elkaar,’ zei hij schokkerig.

‘Daar heb ik helemaal niks mee te maken!’, schreeuwde Ferdi. ‘Jij had het gewoon veel rustiger aan moeten doen met mijn dochter!’

Steven trachtte hem ondanks zijn angst, rustig te krijgen. ‘Ferdi, luister,’ zei hij. ‘Viviënne wilde het zelf. ‘Ergens in Mei, tijdens een avondje stappen vroeg ze aan mij of ik met haar wilde dansen’.

‘Zo, dus jij kent de datum ook nog uit je kop?! Luister eens Steven, je liegt! Wat je gedaan hebt met mijn dochter, slaat helemaal nergens op! En jij moest je diep schamen!’

Steven werd nu zelf ook boos. ‘Waarom zou ik?’, reageerde hij. ‘Als uw dochter verliefd op mij is en zwanger wordt, dan hebt u dat maar te accepteren!’

Dit deed Ferdi ontploffen. Hij balde zijn rechterhand tot een vuist en haalde uit richting Steven’s gezicht.

Maar gelukkig pakte Elizabeth nog net op tijd die vuist vast. 'Ben jij gek geworden?!,' vroeg zij. 'Niet doen, Ferdi! Hier los je niets mee op!' Ferdi keek haar even aan. Daarna keek hij aarzelend naar zijn boosdoener, Steven. Uiteindelijk liet hij hem toch maar los. 'Je hebt gelijk, Eliza,' zei hij. 'Maar ik kan het niet uitstaan dat die smeerlap al in het begin al aan onze dochter heeft gezeten'.

'Ferdì? Dat heeft hij niet gedaan,' zei Elizabeth. 'Viviënne houdt van hem. Jij bent vroeger toch ook zo jong geweest?'

'Ja, maar die viezerik heeft wel misbruik van haar gemaakt!,' riep Ferdi, met een beschuldigende wijsvinger richting Steven.

Steven schudde oneens zijn hoofd. 'Ferdì, ik ben geen viezerik, en ik zou nooit misbruik maken van uw dochter,' sprak hij. 'En ik ga nu naar boven, want volgens mij is Viviënne nu erg verdrietig door jou!'

'Jij blijft met je smerige poten van haar af, ja!,' commandeerde Ferdi hem. Maar Steven luisterde niet meer. Hij liep de gang in en liep de trap op om daar naar boven te gaan.

Maar Ferdi pakte hem bij zijn blouse vast. Steven schrok hiervan en maakte een valbeweging, maar wist gelukkig zijn val te breken door de trapleuning op tijd vast te pakken. Hij gaf Ferdi een duw. 'Ben je helemaal gek geworden?!,' riep hij. 'Blijf van mijn blouse af!'

Ferdì grijnslachte geniepìg. 'Aha, kijk!,' zei hij. 'De smeerlap kan zijn handjes niet thuis houden, hè'.

Steven keek hem kwaad aan, maar deed er verstandig aan door zich om te draaien en verder naar boven te lopen.

'Ja bange schijtluis, loop maar naar boven!,' riep Ferdi aan de voet van de trap.

'Laat die twee toch!,' zei Elizabeth tegen hem. 'Ze komen er vanzelf wel achter hoe het is om een kind te hebben. Ze zijn nog jong en weten niet beter, maar ze zullen nog veel van elkaar leren. Wie weet wat hun liefde in de toekomst brengt'.

'Ja, maar het is toch niet gezond dat Viviënne zich meteen door die Steven zwanger heeft laten maken!,' protesteerde Ferdi.

'Nou en, Ferdi?! Bij ons ging het toch ook zo? Wij kenden elkaar ook nog maar kort, toen wij het voor het eerst met elkaar deden? En onze relatie ging altijd goed. Het hoort er gewoon bij'.

'Ja, maar wij hadden geen keus, Eliza! Toen jij in 1961 van Viviënne in verwachting raakte, moesten wij zo snel mogelijk met elkaar trouwen, of wij dat nou wilden of niet, want anders was het een schande voor de hele familie. En nu kan in de jaren tachtig alles?! Dat is niet eerlijk!'

‘Ferdie, zo moet je niet denken. Viviënne en Steven kennen elkaar nu zes maanden en groeien steeds dichter naar elkaar toe’.

Toen Ferdie dit hoorde, begon hij te twijfelen. Even later zei hij: ‘Ja Eliza, je hebt eigenlijk wel gelijk. Sorry dat ik zo tekeer ging tegen die Steven. Ik was nogal kwaad’.

‘Het geeft niets,’ zei Elizabeth. ‘Maar als jij je verontschuldigen wil aanbieden, moet je niet bij mij zijn, maar bij Steven. Je hebt hem nogal flink boos gemaakt’.

Inmiddels zat Viviënne verdrietig op de rand van het bed in haar slaapkamer. Ze huilde en hield een kussen tegen haar hoofd aan. Opeens werd de kamerdeur opengedaan en stapte Steven de kamer binnen. Hij smeed de deur achter zich dicht.

‘Wat is die Ferdie toch een agressieve onbenul!’ mopperde hij. ‘Eerst pakt ie me bij mijn blouse vast, en dan wil hij mij ook nog gaan slaan!’

Viviënne schrok. ‘Wat?! Probeerde hij jou te slaan?!,’ vroeg zij. Ze stond meteen op en keek naar Steven, die nog steeds ontdaan was van Ferdie’s dreigement.

‘Ja. Het is maar goed dat je moeder op tijd zijn vuist vastpakte, want anders was het verkeerd afgelopen,’ zei hij.

Viviënne werd kwaad toen zij dit hoorde. Ze spurtte naar de deur toe en trok die open, maar Steven greep haar bij de rechterarm.

‘Viviënne, wat ga je doen?’, vroeg hij.

‘Wat denk je?!’, riep Viviënne. ‘Mijn vader een lesje leren!’

‘Door hem te slaan zeker?’, vroeg Steven. ‘Viviënne, doe dat niet! Het lost niks op! Als jij hem slaat, vererger je daar alleen maar de problemen tussen jou en je ouders mee’.

‘Ja, maar ik laat jou niet door mijn vader slaan!’, riep Viviënne in een poging om zich los te rukken. ‘Laat me los!!’

Steven probeerde haar gerust te stellen. ‘Vive, rustig!’, zei hij. ‘Volgens mij is het, dat Fred nogal is geschrokken van het nieuws dat jij moeder wordt.’

Viviënne begon te huilen. ‘Ja, maar waarom doet hij dan zo agressief?’, jammerde zij. ‘Hij doet niets anders dan schreeuwen tegen mij, en is vaak jaloers. Als mijn moeder niet naar mijn zwangerschap had gevraagd, dan was hij nu een stuk rustiger geweest’.

Steven sloeg een arm om haar schouder heen. ‘Hé Vive, niet huilen,’ zei hij. ‘Je moeder is gewoon bezorgd om je, en ik weet zeker dat je vader dat ook is’.

‘Ja, maar hij is zo vaak kwaad. Hij kan toch ook gewoon normaal doen?’

‘Dat kan hij ook wel, maar volgens mij heeft de zwangerschap hem overvallen en weet hij nu niet zo goed wat hij ermee aan moet. Ik weet zeker dat als jij nu in zijn schoenen zou staan, dat het als een hevige verandering zou aanvoelen’.

Viviënne werd echter boos toen zij dit hoorde. ‘Wat?! Ga jij nu ineens begrip tonen voor hem?!,’ vroeg zij, zich van Steven losrukkend. ‘Hij is gewoon niet aardig en dat heb je vandaag kunnen zien!’

‘Dat klopt, en ik begrijp ook dat je boos op hem bent,’ zei Steven. ‘Maar we kunnen hem toch ook de tijd geven om het te accepteren? Als wij met hem gaan praten, komt het vast wel goed’.

Viviënne dacht even na. ‘Goed, maar dan moet hij wel zijn excuses aanbieden aan jou!,’ zei ze.

Steven glimlachte. ‘Dat doet hij wel,’ zei hij.

‘Maar stel nou dat hij zijn excuses niet aanbiedt?,’ vroeg Viviënne, echter twijfelend.

‘Viviënne, haal nou niet van die negatieve gedachten naar boven! Je vader zal echt wel zijn excuses aanbieden, en desnoods bemiddelt je moeder wel, want daar ken ik haar maar al te goed voor,’ zei Steven vol vertrouwen. ‘Ze zal vast wel iets tegen hem hebben gezegd, waardoor hij zijn excuses echt wel gaat aanbieden’.

‘Weet je dat zeker, Steven?’

‘Ja Vive, heel zeker,’ zei Steven. En hij gaf Viviënne een kusje op haar wang. ‘O.k.. We gaan naar beneden,’ zei ze. De twee liepen de kamer uit en gingen via de trap naar beneden.

Elizabeth en Ferdi zaten droevig in de huiskamer aan de eettafel. Ze vroegen zich af hoe alles zo had kunnen lopen, en hoopten dat het tussen hen en Viviënne weer goed zou komen. Steven die als eerste de huiskamer inliep, zag de twee direct zo zitten. Hij liep naar hen toe.

‘Elizabeth, Ferdi. Kunnen wij even rustig met elkaar praten?,’ vroeg hij. Ferdi stond op. Hij liep naar hem toe, maar keek hem toch bedenkelijk aan. ‘Ja, ik snap het,’ zei hij. ‘Jij wilt je excuses aanbieden, hè? Sorry, maar daar kom je wel erg laat mee’.

Steven begreep dit niet. ‘Waarom zegt u dit?,’ vroeg hij. ‘We kunnen het toch ook bijleggen?’

Maar Ferdi legde afstandelijk zijn armen over elkaar. ‘Oh, en jij verwacht dat ik de eerste stap zet?,’ vroeg hij.

‘Nee, natuurlijk niet. Maar we kunnen toch ook normaal tegen elkaar doen?’

‘Oh ja? En je gladde versiertruc dan, waarmee jij onze dochter zwanger hebt gemaakt? Is dat normaal?! Nee Steven, dat was heel erg onbenullig van je!’

Steven voelde zich beledigd toen hij dit hoorde. Hij wilde meteen een weerwoord geven.

Maar Viviënne nam het voor hem op. ‘Vader, zoiets zeg je niet tegen mijn vriendje!’ riep ze. ‘Bied je excuses aan!’

‘Ja Ferdi, je zou je excuses aanbieden,’ zei Elizabeth. ‘Zeg nou maar gewoon dat het je spijt’.

‘Ga jij het ook nog voor hem opnemen?!,’ mopperde Ferdi tegen haar. ‘Ik ga niet zomaar mijn excuses aan hem aanbieden?!’

‘En toch zou ik dat maar doen als ik jou was!,’ beval Elizabeth hem. ‘Je hebt het beloofd. Als jij dat niet doet, ga ik bij je weg en kom ik misschien niet meer terug’.

Ferdi schrok toen hij dit hoorde. Hij aarzelde en zei: ‘O.k. ... Je hebt ergens wel gelijk, Eliza’.

‘Ik heb gelijk!,’ sprak Elizabeth.

Ferdi keek weer naar Viviënne en Steven. ‘Goed, ik zal mijn excuses aanbieden,’ zei hij. ‘Maar dan moeten ze er wel rekening mee houden dat het voor jou en mij nogal wennen zal zijn, dat zij moeder wordt. Het is gewoon een flinke verandering’.

‘Dat begrijp ik, vader,’ reageerde Viviënne. ‘Maar geef Steven en mij gewoon de kans om te bewijzen dat we ons kind kunnen opvoeden’.

‘Die kans krijgen jullie ook,’ zei Ferdi. ‘Maar ik moet jullie nu wel helpen om een woning te vinden’.

‘Oh, maar die heb ik,’ zei Steven. ‘Uw dochter kan zo bij me intrekken als zij dat wil’.

‘Oh? Nou, dat valt me dat van je mee,’ reageerde Ferdi daarop. ‘Uh, sorry dat ik zo tekeer tegen je ging’.

Steven glimlachte. ‘Het is al goed,’ zei hij. ‘Ergens kan ik jouw reactie wel begrijpen’.

Beide heren omarmden elkaar. Vervolgens liep Ferdi naar Viviënne toe en bood hij ook aan haar zijn excuses aan, waarop zij beweerde dat ze die aanvaardde. Maar meende zij dat ook? Ze keek hem echter aan alsof ze zich door hem nog steeds aangevallen voelde.

4 Het Huwelijk van Viviënne en Steven

Na het conflict dat zich op die middag had afgespeeld, verbleef Viviënne nog enige tijd met Steven in het huis van haar ouders. Terwijl Ferdi op de bank naar de televisie keek, hielpen zij Elizabeth met de afwas, waarna zij al het servies weer in de kasten opborgen.

Steven liep als eerste de keuken uit. Hij schoot de gang in en ging via de trap naar Viviënne's slaapkamer toe. Daar pakte hij zijn tas, waarin behalve zijn toilettassen ook nog twee boeken zaten. Deze boeken had hij nodig om in Amsterdam op de kunstacademie te studeren, en om kwart over drie 's middags moest hij daar zijn.

Hij nam de trap weer naar beneden en pakte daar in de gang zijn jas. Hij trok die aan, en Viviënne opende de voordeur voor hem. Zoenend en omhelzend namen zij afscheid van elkaar. Steven liep naar buiten en ging linksaf, waarbij Viviënne en Elizabeth nog naar hem toe zwaaiden. Steven zwaaide terug en verdween achter de huizen, waarna moeder en dochter de voordeur dichtdeden.

Beiden vrouwen liepen weer terug naar de huiskamer. Toch bleef Viviënne daar niet lang. Na nog geen tien minuten liep zij de gang weer in en pakte zij haar jas. Ze trok die aan en liep naar buiten, en ging linksaf de weg op richting de binnenstad, waar Steven tien minuten eerder had gelopen.

Pas in de binnenstad week Viviënne van zijn route af. Nog een kilometer verder kwam ze bij een plein, en daar liep ze de ene na de andere winkel binnen. Na in een handvol winkels te zijn geweest, werd zij moe en zocht ze een café op. Ze vond er een aan de rand van een andere plein, waarop de beroemde Domtoren van Utrecht stond.

Ze ging op het terras van het café zitten, op een stoel aan een tweepersoons tafeltje. Al snel kwam er een ober langs, en Viviënne bestelde een glas bier, waarop de ober haar vlug bediende. Viviënne dronk het bier op, maar was nog steeds droevig omdat ze nog steeds aan het conflict dacht, dat zich tussen haar vriendje en haar vader had afgespeeld. Ook dacht zij aan een ruzie van één jaar geleden, waarbij ze een aantal vriendinnen kwijtraakte.

Ze begon te huilen. Een paar mensen die ook op het terras zaten, zagen dit. Een van hen, een man van ongeveer dertig jaar liep naar Viviënne toe en legde een hand op haar schouder. Hij vroeg aan haar wat er aan de hand was. Maar Viviënne weerde hem ruw van zich af en liep daarna het café

binnen om snel mogelijk haar drankje af te rekenen. Daarna verliet zij het plein.

Die avond bezocht Viviënne nog een paar andere kroegen. Ook daar nam zij een paar drankjes. Pas rond half één keerde zij weer terug naar huis, waar haar ouders inmiddels ongerust waren. Zij spraken haar daarop aan, maar Viviënne werd er boos om en riep dat zij oud en wijs genoeg was om zelf haar beslissingen te nemen. Bovendien dreigde ze direct te gaan verhuizen.

Vanaf dat moment durfde Ferdi en Elizabeth geen commentaar meer op Viviënne te geven. Ze verloren de moed om gedrag van haar af te keuren, en zo volgde er een tijd, waarin zij en hun dochter Viviënne langs elkaar heen gingen leven en zelfs aan tafel nauwelijks met elkaar spraken. Wanneer Steven toen bij Viviënne's ouders op bezoek kwam om mee te lunchen, gebeurde dit op een vrijwel non-communicerende manier. Steven vond dit raar en sprak sindsdien met Viviënne buiten haar ouderlijk huis af. Steeds vaker overnachtten zij in zijn appartement, en binnen een maand trok Viviënne al bij hem in. Ze gingen samenwonen.

Viviënne ging zelfs zover dat ze haar ouders niet eens uitnodigde voor de kerst. Op kerstavond werd zij gebeld door haar moeder, die droevig vertelde dat ze haar miste en niet begreep waarom het zo heeft moeten lopen. Viviënne legde daarop uit dat ze er nog steeds over in zat, over het conflict tussen Ferdi en Steven, dat zich in november had afgespeeld.

Moeder Elizabeth reageerde geschokt op de uitleg. Ze riep Ferdi die op dat moment naast haar op de bank zat. Ze vertelde aan hem wat er aan de hand was en gaf hem de telefoon, waarop hij andermaal aan Viviënne zijn excuses aanbood. Als gevolg daarvan werden Elizabeth en Ferdi alsnog voor het avonddiner op Tweede Kerstdag uitgenodigd.

Die avond kregen zij stoofpot met kip te eten, met als voorgerecht een bord goulashsoep en als dessert roomijs. Na het kerstmaal bespraken ze met hun vieren de trouwplannen voor Viviënne en Steven, want zij wilden in ieder geval getrouwd zijn voordat hun kind ter wereld zou komen.

De bruiloft vond plaats op 14 januari 1984, in een kerk en in een besloten kring. Van Viviënne's kant kwamen enkel haar ouders, een tante en twee vriendinnen kijken, en van Steven's kant een aantal van zijn medestudenten. Een van de studenten getuigde voor de bruiloft, terwijl van Viviënne's kant een vriendin ook de getuigenis tekende.

Na afloop van de bruiloft hield het echtpaar een feest. Deze vond plaats in het kleine appartement van Steven, maar gek genoeg was daar toch